

Sygn. akt I C upr 280/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2017 roku w Ś.

sprawy z powództwa (...) LTD z/s na Malcie

przeciwko D. K.

o zapłatę

powództwo oddała.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...).

11.04.2017 r.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Ltd z/s na Malcie wniosła w dniu 12 stycznia 2017 r. do tut. Sądu pozew w postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej D. K. o zasądzenie na jej rzecz nakazem zapłaty kwoty 3.834 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 3.690 zł od dnia 08 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa twierdziła, że w dniu 27 maja 2015 r. pozwana dokonała rejestracji w systemie informatycznym spółki (...) Sp. z o.o. Po dokonaniu rejestracji w dniu 27 maja 2015 r. pozwana złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza internetowego ww. spółki, którego celem było zawarcie umowy pożyczki (w dniu 15.01.2015 r. nastąpiła zmiana firmy spółki (...) Sp. z o.o. – przed 15.01.2015 r. spółka ta działała pod firmą (...).pl (...). z o.o.).

Strona powodowa twierdziła, że po wygenerowaniu profilu klienta, spółka (...) Sp. z o.o. wysłała pozwanej ramową umowę pożyczki, regulującą zasady udzielania pożyczek przez (...) Sp. z o.o., z wygenerowanym dla tej umowy numerem. Warunkiem potwierdzenia ramowej umowy pożyczki było przelanie na rachunek (...) Sp. z o.o. z indywidualnego rachunku bankowego pozwanej kwoty 0,01 zł oraz wpisanie w tytule tego przelewu unikalnego kodu potwierdzającego ramową umowę pożyczki, co pozwana miała uczynić w dniu 27 maja 2015 r. potwierdzając tym samym wolę zawarcia Ramowej Umowy P.. W dniu 08 stycznia 2016 r. w związku z zaakceptowaniem przez (...) Sp. z o.o. wniosku o udzielenie pożyczki oraz spełnieniem przez pozwaną potwierdzenia woli zawarcia umowy, jakim było przelanie na rachunek spółki (...) Sp. z o.o. kwoty 0,01 zł, (...) Sp. z o.o. dokonała przelewu pożyczki w wysokości 3.000

zł na rachunek bankowy pozwanej. Dzień spłaty pożyczki został określony na 07.02.2016 r., a całkowita kwota do spłaty wynosiła 3.690 zł, z czego kwota 690 zł stanowiła całkowity koszt pożyczki i nie zawiera kosztów ubezpieczenia oraz oprocentowania pożyczki, ani odsetek skapitalizowanych. Strona powodowa twierdziła, że spółka (...) Sp. z o.o. podjęła liczne próby kontaktu z pozwaną celem wezwania do spłaty zadłużenia. W związku z brakiem reakcji pozwanej spółka (...) Sp. z o.o. podjęła działania windykacyjne opisane w § 14 ust. 3 ramowej umowy pożyczki oraz Tabeli Opłat i w związku z wykonaniem tych działań obciążyła pozwaną kosztem tych działań w kwocie wynikającej z Tabeli Opłat tj. 144 zł. Ponieważ działania windykacyjne wobec pozwanej nie odnosiły rezultatu, spółka (...) Sp. z o.o. podjęła decyzję o cesji wierzytelności przysługującej jej w stosunku do pozwanej. Uprawnienie to było przewidziane w § 14 ust. 11 ramowej umowy pożyczki. W dniu 01.05.2016 r. strona powodowa oraz spółka (...) Sp. z o.o. zawarły umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem była m.in. wierzytelność przysługująca spółce (...) Sp. z o.o. wobec pozwanej. Strona powodowa twierdziła, że niezwłocznie po zawarciu umowy cesji wierzytelności wystosowała do pozwanej pisemne zawiadomienie o nabyciu wierzytelności oraz pisemne wezwanie do zapłaty. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi. Strona powodowa wskazała, że na dzień złożenia pozwu zadłużenie pozwanej wynosiło łącznie 3.834 zł, a pozwana nie dokonała żadnej wpłaty na poczet spłaty zadłużenia.

W dniu 03.02.2017 r. tut. Sąd uwzględnił wniosek strony powodowej i nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc upr 144/17 nakazał pozwanej zapłatę kwoty 3.834 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Pozwana wniosła sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i zgłosiła zarzuty:

- braku udowodnienia zgodnie z dyspozycją art. 6 Kc podstawy istnienia i wysokości roszczenia dochodzonego pozwem,
- braku legitymacji czynnej powoda do występowania w niniejszej sprawie,
- braku wykazania w pozwie sposobu wyliczenia wysokości należności głównej,
- braku wskazania w pozwie i udowodnienia istnienia podstawy do wypowiedzenia umowy,
- braku wskazania w pozwie i udowodnienia istnienia podstawy wymagalności dochodzonego roszczenia,
- braku skutecznego doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty,
- ewentualnie braku skutecznego doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, a tym samym wymagalności roszczenia w całości,
- braku dokonania pełnego rozliczenia zadłużenia wskazującego na kwotę dochodzonej należności,
- braku dokonania wyliczenia udostępnionej pozwanemu kwoty z uwzględnieniem dokonanych wpłat do dnia wniesienia powództwa, wskazania sposobu wyliczenia odsetek umownych i karnych, podstawy dokonania zmian oprocentowania (w szczególności poprzez wyodrębnienie kapitału i odsetek oraz sposobu zaliczenia poszczególnych wpłat na poczet wymagalnych kwot kapitału i odsetek,
- z ostrożności procesowej – zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej w całości.

W związku z tym pozwana wniosła m.in. o oddalenie powództwa w całości, przekazania sprawy zgodnie z art. 27 Kpc do rozpoznania sądowi właściwemu miejscowo, o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, o zobowiązanie strony powodowej do złożenia w oryginale wszelkich dokumentów, z których wywodzi ona skutki prawne, w szczególności umowy cesji wskazującej na skuteczne przeniesienie wierzytelności dochodzonej pozwem na rzecz powoda wraz z wykazaniem umocowania osób ją podpisujących, oraz o zobowiązanie strony powodowej do dostarczenia dowodu skutecznego doręczenia pozwanemu oświadczenia skutkującego wymagalnością dochodzonego roszczenia.

Pozwana oświadczyła, że przeczy wszystkim twierdzeniom i zarzutom strony powodowej, o ile nie zostaną one w sposób wyraźny przyznane w sprzeciwie lub w dalszym toku postępowania. Pozwana oświadczyła, że nie potwierdza podstaw zobowiązania wobec strony powodowej oraz wysokości kwoty dochodzonej pozwem. Pozwana oświadczyła też między innymi, że nie są jej znane przyczyny rzekomego zobowiązania i nie posiada żadnych zaległości.

W odpowiedzi na to stanowisko strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w całości.

Na rozprawie w dniu 11.04.2017 r. pozwana ponownie zaprzeczyła zawarciu umowy pożyczki z poprzednikiem prawnym strony powodowej i wskazała że dwie firmy upominały się o pieniądze, które pozwana miała rzekomo od nich pożyczyć, a z którymi pozwana nie zawierała żadnych umów pożyczki, a nadto że pozwana była z tego powodu zastraszana, nagabywana i poniżana telefonicznie i nikt nie chciał przyjąć jej argumentów.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 27.05.2015 r. (...) Sp. z o.o. sporządziła dokument ramowej umowy pożyczki z 3 załącznikami, ze wskazaniem w jej treści danych osobowych pozwanej, ustalającej zasady zawierania przez ww. Spółkę umów pożyczki.

Spółka (...) Sp. z o.o. sporządziła również dokument umowy pożyczki nr (...) (potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki), bez daty ze wskazaniem w jej treści danych osobowych pozwanej jako pożyczkobiorcy, ze wskazaniem m.in., że pożyczka zostaje udzielona pozwanej w kwocie 3.000 zł z terminem spłaty, a opłata administracyjna za jej udzielenie wynosi 690 zł. D. ten został podpisany przez reprezentanta spółki (...) Sp. z o.o., natomiast nie został podpisany przez nikogo za pożyczkobiorcę.

Dowód: -ramowa umowa pożyczki z dnia 27.05.2015 r. wraz z załącznikami – k.8-11,

- umowa pożyczki nr (...) (potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki) – k. 12

W dniu 01.05.2016 r. (...) Sp. z o.o. zawarła ze stroną powodową umowę cesji szeregu wierzytelności, w tym m.in. wobec pozwanej o zapłatę z tytułu zawartej umowy pożyczki o nr (...) z dnia 08.01.2016 r.

Dowód: - odpis umowy cesji wierzytelności z 01.05.2016 r. wraz z tłumaczeniem oraz z wyciągiem z załącznika do tej umowy – k.20-23,

- oświadczenie spółki (...) Sp. z o.o. z dnia 27.03.2017 r. – k. 49

- odpis aktualny z KRS spółki (...) Sp. z o.o. - k.51-52

Pismami z dnia 03.01.2017 r. strona powodowa wysłała pozwanej na adres jak w pozwie zawiadomienie o nabyciu od (...) Sp. z o.o. wierzytelności z tytułu umowy pożyczki o nr (...) z dnia 08.01.2016 r. i wezwała pozwaną do zapłaty kwoty głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód: - zawiadomienie o dokonanej cesji wierzytelności z dnia 03.01.2017 r. i ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 03.01.2017 r. wraz z dowodem nadania listem poleconym – k.25-27

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne.

Zgodnie z art. 3 ust.1 ustawy z dnia 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Zgodnie z ust. 2 pkt 1 tego przepisu za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 Kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność

biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z art. 6 Kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała w rozumieniu art. 6 Kc przede wszystkim istnienia swojego roszczenia. Pozwana poprzez zarzut nie udowodnienia przez stronę powodową wszystkich twierdzeń, na które ta powoływała się w pozwie (z wyjątkiem wyraźnie przyznanych przez pozwaną, co zresztą nie miało miejsca, gdyż pozwana nie przyznała żadnej okoliczności, którą strona powodowa podnosiła w pozwie) zaprzeczyła w istocie, że łączył ją z cedentem wierzytelności strony powodowej, a obecnie ze stroną powodową jakikolwiek stosunek prawny, na podstawie którego strona powodowa mogłaby dochodzić swojego roszczenia, a co za tym idzie również, że zobowiązanie poprzednika prawnego strony powodowej wobec pozwanej z tytułu tego stosunku prawnego zostało wykonane wobec pozwanej, a więc że poprzednik ten uzyskał prawo żądania od pozwanej zwrotu pożyczonej kwoty wraz z ewentualnymi świadczeniami dodatkowymi. W tej sytuacji strona powodowa winna była - zgodnie z przywołanym art. 6 Kc - przede wszystkim udowodnić fakt samego istnienia roszczenia o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem, w tym przede wszystkim fakt zawarcia umowy pożyczki z poprzednikiem prawnym strony powodowej oraz fakt wykonania tej umowy przez poprzednika prawnego strony powodowej polegający na wykazaniu, że poprzednik prawny strony powodowej przeniósł na pozwaną własność kwoty 3.000 zł, na warunkach określonych ramową umową pożyczki oraz umową pożyczki nr (...) z dnia 08.01.2016 r.

Skutecznego dowodu na te okoliczności nie mogło stanowić przedłożenie przez stronę powodową przy pozwie dokumentów ramowej umowy pożyczki z dnia 27.05.2015 r. wraz z załącznikami oraz umowy pożyczki nr (...) (potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki - bez daty), gdyż jak słusznie podniosła pozwana umowy te nie zostały podpisane przez pozwaną, co bez wątpienia wskazywałoby na to, że pozwana zaciągnęła zobowiązania z tytułu tych umów. Nawet umieszczenie w obu tych umowach dokładanych danych osobowych pozwanej oraz posiadanie przez poprzednik prawnego strony powodowej tych danych zapisanych w tzw. profilu klienta (k.24) nie oznacza samo w sobie wykazania, że pozwana w istocie zaciągnęła zobowiązania z tytułu tych umów, gdyż w dobie powszechnie znanych przypadków tzw. kradzieży tożsamości w internecie, do czynności prawnych dokonywanych za pośrednictwem tego medium należy podchodzić z należytą ostrożnością, w szczególności badając na podstawie pozostałych okoliczności sprawy, czy można przyjąć, że dana osoba rzeczywiście dokonała konkretnej czynności prawnej, z której skutkami inny podmiot (tu: strona powodowa) wiąże istnienie swojego roszczenia. Wprawdzie zgodnie z art. 60 Kc wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również poprzez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej i na to powoływała się strona powodowa w niniejszej sprawie, lecz pozostały materiał dowodowy zaoferowany przez stronę powodową nie jest w ocenie Sądu wystarczający do przyjęcia, że roszczenie strony powodowej zostało wykazane.

Wskazać należy, że skoro strona powodowa twierdziła, że pozwana zawarła tzw. ramową umowę pożyczki z dnia 27.05.2015 r. poprzez wpłatę na rzecz poprzednika prawnego strony powodowej kwoty 0,01 zł, a pozwana zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom pozwu, a więc również i tej okoliczności, to obowiązkiem strony powodowej było wykazanie tej okoliczności w sposób nie budzący żadnych wątpliwości. Tymczasem za taki dowód nie może być uznany przedstawiony przez stronę powodową wyciąg operacji bankowych za okres od dnia 01 do 31.05.2015 r. (k.6), gdyż nie wiadomo z treści tego wyciągu, do kogo należy (należał) rachunek bankowy, na który pozwana miała wpłacić ww. kwotę 0,01 zł, w szczególności by był to rachunek poprzednika prawnego strony pozwanej. Zresztą z treści wpisu w przelewie przychodzącym wskazane jest zapis o akceptacji warunków umowy pożyczki E., a nie ramowej umowy pożyczki z dnia 27.05.2015 r., mającej być zawartą przez pozwaną.

Nadto skoro strona powodowa twierdziła, że pozwana otrzymała od poprzednika prawnego strony powodowej kwotę 3.000 zł tytułem zawartej umowy pożyczki nr (...) z dnia 08.01.2016 r., a pozwana zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom pozwu, a więc również i tej okoliczności, to obowiązkiem strony powodowej było wykazanie tej okoliczności w sposób nie budzący żadnych wątpliwości. Tymczasem za taki dowód nie może być uznany przedstawiony przez stronę powodową wyciąg operacji bankowych za okres od dnia 01 do 31.01.2016 r., gdyż nie

wiadomo z treści tego wyciągu, do kogo należy (należał) rachunek bankowy, z którego pozwana miała otrzymać ww. kwotę 3.000 zł, w szczególności by był to rachunek poprzednika prawnego strony pozwanej, a w konsekwencji by poprzednik prawny strony powodowej wykonał swoje zobowiązanie z ewentualnie zawartej umowy pożyczki o identyfikatorze (...), a w konsekwencji by najpierw on, a następnie strona powodowa uzyskała roszczenie wobec pozwanej wynikającej z kolei z tej konkretnej umowy pożyczki, polegające na możliwości dochodzenia zwrotu tej kwoty pieniężnej wraz z ewentualnymi świadczeniami dodatkowymi, takimi jak opłata administracyjna czy opłata za czynności windykacyjne, o których mowa w pozwie.

Skutecznego dowodu na te okoliczności nie mogła również stanowić – co oczywiste – przedłożona przez stronę powodową umowa cesji wierzytelności z dnia 01.05.2016 r. wraz z jej tłumaczeniem i z wyciągiem z załącznika do niej (k. 20-23) oraz oświadczenie spółki (...) Sp. z o.o. z dnia 27.03.2017 r. o zawarciu umowy cesji wierzytelności wynikających z umowy pożyczki o identyfikatorze (...) z dnia 08.01.2016 r. wraz z odpisem aktualnym z KRS spółki (...) Sp. z o.o. (k.49-52), gdyż dokumenty te – wobec zaprzeczenia przez pozwanej samemu istnieniu wierzytelności o zwrot kwoty pożyczki – mogą być jedynie dowodem na zawarcie ww. umowy cesji wierzytelności. Strona powodowa nie zaoferowała natomiast Sądowi ani w pozwie ani na rozprawie w dniu 11.04.2017 r. (art.505(5) Kpc) żadnych innych, przekonujących dowodów na okoliczność istnienia tej wierzytelności. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej spoczywa ciężar wykazania, że okoliczności, na które się powołuje, miały miejsce, i że służą mu roszczenia, których dochodzi na drodze sądowej. Nie ma żadnych podstaw, aby Sąd w tej mierze w jakikolwiek sposób "wyręczał" stronę, poszukując za nią materiału dowodowego czy też wskazując jej, jakie dowody jego zdaniem powinna przedstawić, by prawidłowo wykazać swe żądania. Strona powodowa jako podmiot profesjonalny, reprezentowany przy tym przez fachowego pełnomocnika, powinna mieć wiedzę co do tego, w jaki sposób udowodnione powinny być żądania w postępowaniu cywilnym – zwłaszcza, że w istocie jest to podstawowy kierunek jej działalności gospodarczej.

W sytuacji braku udowodnienia przez stronę powodową, że jej poprzednika prawnego i pozwaną łączyła ramowa umowa pożyczki z dnia 27.05.2015 r. oraz umowa pożyczki o nr (...) z dnia 08.01.2016 r., brak jest również podstaw do przyjęcia, że poprzednik prawny strony powodowej mógł naliczać opłaty za tzw. czynności windykacyjne, opisane w § 14 ust. 3 ramowej umowy pożyczki oraz tabeli opłat i obciążeń nimi pozwaną w kwocie 144 zł.

Już tylko z tych powodów powództwo strony powodowej okazało się w całości bezzasadne. Nie mają w związku z tym znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie inne zarzuty pozwanej podnoszone przez nią w jej sprzeciwie od nakazu zapłaty, przy czym część z nich okazała się bezzasadna, jak brak wskazania w pozwie sposobu wyliczenia wysokości należności głównej, zarzut niewłaściwości miejscowej tut. Sądu zgodnie z art. 27 Kpc, czy zarzut przedawnienia roszczenia, a część z nich (jak zarzuty: braku skutecznego doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, a tym samym wymagalności roszczenia w całości, braku dokonania pełnego rozliczenia zadłużenia wskazującego na kwotę dochodzonej należności, braku dokonania wyliczenia udostępnionej pozwanemu kwoty z uwzględnieniem dokonanych wpłat do dnia wniesienia powództwa) nie mogła mieć – ze względu na realia niniejszej sprawy – zastosowania w niniejszej sprawie.

W tej sytuacji nie sposób uznać roszczenia strony powodowej za zasadne, a co za tym idzie powództwo uległo oddaleniu.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.